

ADAM MICKIEWICZ

Panicz i dziewczyna

ADAM MICKIEWICZ

*Panicz i dziewczyna*¹

I

W gajku zielonym
Dziewczę rwie jagody;
Na koniku wronym²
Jedzie panicz młody.

Spotkanie, Młodość

I grzecznie się skłoni,
I z konia zeskoczy;
Dziewczę się zapłoni,
Na dół spuści oczy.

«Dziewczyno kochana!
Dziś na te dąbrowy³
Z kolegami z rana
Przybyłem na łowy.

Błądzenie

I trafić nie mogę,
Gdzie leży miasteczko;
Wskaż, proszę, mi drogę,
Piękna pastereczko.

Czy prędko już z lasu
Ta ścieżka wywiedzie?»
— «Jeszcze pan zawczasu
Do domu zajedzie.

Na polu wnet drzewo,
Koło drzewa brzożki,
Stąd droga na lewo,
Tam około wioski.

W górę przez zarostek,
W prawo ponad rzeczką,
Tam młynek i mostek,
I widać miasteczko».

Panicz podziękował,
Czule raczkę ścisnął;
W usta pocałował,
Na konika świsnął;

---

¹*Panicz i dziewczyna* — jedynie druga i trzecia część wiersza jest autorstwa Mickiewicza, pierwszą natomiast napisał Antoni Edward Odyniec (1804–1885), poeta, publicysta, pamiętnikarz i tłumacz; w latach 1829–30 towarzyszył podróży Mickiewicza 1829–30 po Niemczech, Szwajcarii i Włoszech.

²*wrony* — koń czarnej maści.

³*dąbrowa* — obszar leśny z przewagą drzewostanu dębowego.

Siadł, ostrogą spina,
Nie widać młodego;
Westchnęła dziewczyna,
Ja nie wiem, dlaczego.

II

W gajku zielonym
Dziewczę rwie jagody;
Na koniku wronym
Jedzie panicz młody.

I woła z daleka:
«Pokaż inną drogę!
Za wioską jest rzeka,
Przejechać nie mogę;

Błądzenie

«Ni mostu żadnego,
Ni brodu⁴wytropić;
Chciałabyś młodego
Chłopczyka utopić?»

— «To jedź pan drożyną
Na prawo kurhanu».
— «Bóg zapłać, dziewczyno».
— «Dziękuję waćpanu!»

W las poszła drożyna,
Nie widać młodego;
Westchnęła dziewczyna,
Oj! wiem ja dlaczego.

III

W gajku zielonym
Dziewczę rwie jagody;
Na koniku wronym
Jedzie panicz młody.

I zawoła znowu:
«Dziewczyno, dlaboga⁵!
Wjechałem do rowu:
Jakaż twoja droga?

Błądzenie

Nie jeździł w te szlaki
Nikt z dawnego czasu,
Chyba wieśniak jaki
Po drzewo do lasu.

Poluję dzień cały,
Koniam nie popasał,
Jeździec zadyszały,
Konik się zahasał.

⁴bród — płytkie miejsce jeziora, rzeki, przez które można przejść na drugi brzeg.

⁵dlaboga (daw.) — wykrzyknik wyrażający różne reakcje emocjonalne, zwłaszcza lęk lub zdziwienie.

Siędę i z ponika⁶
Pragnienie ugaszę;
Odkielznam konika
I puszcę na paszę».

I grzecznie się skłoni,
I z konia zeskoczy;
Dziewczę się zapłoni,
Na dół spuści oczy.

Ten milczy, ta wzdycha,
Po niedługiej chwili,
Ten głośno, ta z cicha,
Coś z sobą mówili.

Flirt

Lecz że wietrzyk dmuchał
W tę stronę dąbrowy,
Przetom nie dosłuchał
Panicza rozmowy.

Lecz z oczu i z miny
Tom pewnie wyczytał,
Ze więcej dziewczyny
O drogę nie pytał.

---

⁶ponik (daw.) — strumyk.

Ten utwór nie jest chroniony prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/panicz-i-dziewczyna>

Tekst opracowany na podstawie: Adam Mickiewicz, Poezje. [T. 1], Wiersze młodzieńcze; Ballady; Grażyna, Krakowska Spółdz. Wydawnicza, Kraków [1919]

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Narodową z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BN.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Sekuła, Justyna Lech, Marta Niedziałkowska, Weronika Trzeciak.

Okładka na podstawie: fotologic@Flickr, CC BY 2.0